

הביננו ותפלה קצרה

It is apparent from the following משנה that when חז"ל instituted the practice of reciting תפלה קצרה and הביננו, שמונה עשרה also composed two other prayers: שמונה עשרה that could be recited as substitutes for שמונה עשרה under certain circumstances. It will be argued that the establishment of those two additional prayers indicates that the practice of reciting שמונה עשרה did not gain acceptance immediately because of the circumstances of that era.

משנה מסכת ברכות פרק ד' משנה ג' – רבן גמליאל אומר בכל יום מתפלל אדם שמונה עשרה. רבי יהושע אומר מעין שמונה עשרה; ר' עקיבא אומר אם שגורה תפלתו בפיו יתפלל שמונה עשרה ואם לאו מעין י"ח. . . רבי יהושע אומר: ההולך במקום סכנה מתפלל תפלה קצרה, ואומר: הושע ה' את עמך את שארית ישראל, בכל פרשת העבור יהיו צרכיהם לפניך, ברוך אתה ה' שומע תפלה.

What was the prayer that רבי יהושע described as שמונה עשרה?

תלמוד בבלי מסכת ברכות דף כט' עמ' א' – רבי יהושע אומר מעין שמונה עשרה. מאי מעין שמונה עשרה? רב אמר: מעין כל ברכה וברכה, ושמואל אמר: הביננו ה' אלקינו לדעת דרכיך, ומול את לבבנו ליראתך, ותסלח לנו להיות גאולים, ורחקנו ממכאובינו, ודשננו בנאות ארצך, ונפוצותינו מארבע תקבץ, והתועים על דעתך ישפטו, ועל הרשעים תניף ידיך, וישמחו צדיקים בבנין עירך ובתקון היכלך ובצמיחת קרן לדוד עבדך ובעריכת נר לבן ישי משיחך, טרם נקרא אתה תענה, ברוך אתה ה' שומע תפלה.²

The personalities in the משנה, רבן גמליאל and רבי יהושע are contemporaries and ר' עקיבא is their student. The משנה is not portraying a disagreement between two contemporaries and then with their student. Instead, the משנה is describing how חז"ל responded to the challenge faced by the generation that lived at the time of רבן גמליאל and the one that followed in establishing the practice of reciting שמונה עשרה. Three circumstances posed problems; the need to memorize a lengthy prayer that was being transmitted orally; the demands of worklife and the frequency with which people travelled into areas where it was dangerous to stop and recite שמונה עשרה in its proper form. In the משנה, רבן גמליאל and רבי יהושע stated what each thought was a reasonable demand from its generation. רבן גמליאל expected full cooperation with the new rule. רבי יהושע believed that having the people recite a limited form of שמונה עשרה was all that was reasonable to expect. Because the words of שמונה עשרה were being disseminated orally

1. מעין כל ברכה – אומר בקוצר, ומברך על כל אחת ואחת-רש"י.

2. הביננו – ואינו מברך אלא שומע תפלה בכל הברכות שבין שלש ראשונות לשלש אחרונות, הביננו כנגד אתה חונן, ומול-רש"י. את לבבנו כנגד השיבנו, לסלוח לנו – כנגד סלח לנו, להיות גאולים – כנגד גאולה, וכן כולם.

and not in writing, it was far easier to memorize **הביננו**, an abbreviated version of **שמונה עשרה** than the full **שמונה עשרה**. **רבי יהושע** saw **הביננו** as the first step towards teaching the public the complete version of **שמונה עשרה**. **ר' עקיבא**, in the next generation, did not want the public to be satisfied with reciting an abbreviated form of **שמונה עשרה** and therefore encouraged those who knew the complete text to recite the whole text.

רבי יהושע was also adjusting his expectations to meet the reality of worklife at that time. The workday started early because it was primarily agriculturally based. It followed the schedule for sunrise and depended on natural light. As the following **גמרא** attests, the recitation of **שמונה עשרה** in **תפלת שחרית** had to be fit into the workday, much as we, in the current era, often have to fit the recitation of **תפלת מנחה** into our workday:

תלמוד בבלי מסכת ברכות דף טז' עמ' א'—תנו רבנן: הפועלים שהיו עושין מלאכה אצל בעל הבית קורין קריאת שמע ומברכין לפניה ולאחריה, ואוכלין פתן ומברכין לפניה ולאחריה, ומתפללין תפלה של שמונה עשרה אבל אין יורדין לפני התיבה ואין נושאים כפיהם. והתניא: מעין שמונה עשרה! אמר רב ששת, לא קשיא: הא רבן גמליאל, הא רבי יהושע. אי רבי יהושע, מאי איריא פועלים, אפילו כל אדם נמי! אלא, אידי ואידי רבן גמליאל, ולא קשיא: כאן בעושין בשכרן, כאן בעושין בסעודתן. והתניא: הפועלים שהיו עושים מלאכה אצל בעל הבית קורין קריאת שמע ומתפללין, ואוכלין פתן ואין מברכים לפניה, אבל מברכין לאחריה שתים, כיצד? ברכה ראשונה כתקונה; שניה פותח בברכת הארץ וכוללין בונה ירושלים בברכת הארץ; במה דברים אמורים בעושין בשכרן, אבל עושין בסעודתן או שהיה בעל הבית מיסב עמהן מברכין כתיקונה.

תפלה קצרה was composed to provide a form of **תפלה** that could be said quickly and in any position while travelling in a place of danger. Both **הביננו** and **תפלה קצרה** are important to study because the **גמרא** provides us with the complete text of each prayer which the **גמרא** does not do concerning **שמונה עשרה**. The significance of the **הביננו** prayer is that it contains a summary of the themes of the thirteen middle **ברכות** of **שמונה עשרה** and the themes are recited in the same order as they follow in **שמונה עשרה**. What is the halachic difference between **הביננו** and **תפלה קצרה**?

תלמוד בבלי מסכת ברכות דף ל' עמ' א'—מאי איכא בין הביננו לתפלה קצרה? הביננו, בעי לצלויי שלוש קמייתא ושלוש בתרייתא, וכי מטי לביתיה לא בעי למהדר לצלויי; בתפלה קצרה, לא בעי לצלויי לא שלוש קמייתא ולא שלוש בתרייתא, וכי מטי לביתיה בעי למהדר לצלויי. והלכתא: הביננו – מעומד, תפלה קצרה – בין מעומד בין מהלך.

בעד רפואה שלמה לחמתי חייה בת מלכה

TRANSLATION OF SOURCES

'משנה ג' - Mishnah. Rabban Gamaliel says: every day a man should say the eighteen benedictions. Rabbi Joshua says: an abbreviated eighteen. Rabbi Aakiva says: if he knows it fluently he says the original eighteen, and if not an abbreviated eighteen . . . Rabbi Joshua says: if one is travelling in a dangerous place, he says a short prayer, saying, save, o Lord, Your people the remnant of Israel; in every time of crisis may their requirements not be lost sight of by you. Blessed are You, o Lord, who hearkens to prayer.

'א' - R. JOSHUA SAYS: AN ABBREVIATED EIGHTEEN. What is meant by 'AN ABBREVIATED EIGHTEEN'? Rab said: An abbreviated form of each blessing; Samuel said: Give us discernment, O Lord, to know Your ways, and circumcise our heart to fear You, and forgive us so that we may be redeemed, and keep us far from our sufferings, and fatten us in the pastures of Your land, and gather our dispersions from the four corners of the earth, and let them who err from Your prescriptions be punished, and lift up Your hand against the wicked, and let the righteous rejoice in the building of Your city and the establishment of the temple and in the exalting of the horn of David Your servant and the preparation of a light for the son of Yishai Your Messiah; before we call may You answer; blessed are You, O Lord, who hearkens to prayer.

'א' - Our Rabbis taught: Labourers working for an employer recite the Shema' and say blessings before it and after it and eat their bread and say blessings before it and after it, and say the Tefillah of eighteen benedictions, but they do not go down before the ark nor do they raise their hands to give the priestly benediction. But it has been taught: They say a resume of the eighteen benedictions? — Said Rav Shesheth: There is no contradiction: one statement gives the view of Rabbi Gamaliel, the other the view of Rabbi Joshua. But if Rabbi Joshua is the authority, why does it say 'labourers'? The same applies to anyone! — In fact, both statements represent the view of Rabbi Gamaliel, and still there is no contradiction: one refers to labourers working for a wage, and the other to those working for their keep; and so it has been taught: Labourers working for an employer recite the Shema' and say the tefillah and eat their bread without saying a blessing before it, but they say two blessings after it, namely, he says the first blessing right through and the second blessing he begins with the blessing for the land, including 'who builds Jerusalem' in the blessing for the land. When does this hold good? For those who work for a wage. But those who work for their keep or who eat in the company of the employer say the grace right through.

'עמ' א' -What is the difference between 'Grant us discernment' and the SHORT PRAYER? — 'Grant us discernment' requires that it be accompanied by the first and last three blessings of the 'Amidah, and when he returns home he need not say the Tefillah again. The 'short prayer does not require that it be accompanied either by the first or the last three blessings, and when one returns home he must say the Tefillah. The law is that 'Grant us discernment' must be said standing, the 'Short Prayer' may be said either standing or journeying.

The Translations Were Reproduced from the Davka CD-Rom Soncino Classics